

Estimades amigues i amics,

Crec que hi tres senzilles característiques que ajuden a explicar el que ha estat la vida de l'Arcadi: un home savi, un home bo, un home d'esperança.

Home savi, però no d'una saviesa teòrica, sinó aferrada a la terra, basada en l'anàlisi constant de dades i informes. Una saviesa moguda per la indignació davant de la violència i l'egoisme i orientada per una intuïció profètica de la justícia i la pau.

El seu discurs valent, provocador, independent, lúcid, pedagògic, ens ha il·luminat. Sabia llegir i desentrallar la complexitat per fer-nos veure les injustícies sovint amagades de la nostra realitat social i econòmica, i mostrar-ne a la vegada les seves possibilitats de transformació. Sabia com ningú implicar-nos i motivar-nos en el compromís per defensar la dignitat humana, mostrant les responsabilitats i possibilitats de cadascú (com a consumidors, com treballadors, com contribuents, com a estalviadors...).

Amb les seves classes durant més de trenta anys a la Facultat de Polítiques de la UAB, atenent durant anys de forma personal a milers d'alumnes -i molts que no ho eren-, orientant o dirigint treballes, tesis o tesines; amb els seus milers de xerrades i conferències per tots els racons de Catalunya (en escoles, instituts, universitats, aules d'adults o associacions, en trobades de tota mena, en presons....) i per tants altres països, els seus incomptables llibres, pròlegs, articles i intervencions als mitjans de comunicació.

Però no solament ens feia obrir els ulls, sinó que aconseguia contagiar i mobilitzar els cors, promovent autèntiques "conversions" personals. Per això, la seva saviesa era la del mestre que guia, que motiva, que acompanya i que ajuda al deixeble a trobar la seva vocació i el seu camí.

En segon lloc, home veritablement bo. La seva passió per la justícia anava acompanyada d'una generositat i un lliurament personal sense límits, des la plena coherència vital i la humilitat.

Des del seu temps d'estudiant fins gairebé el darrer moment no ha deixat de treballar i de comprometre's en favor d'un altre món possible. No podem fer aquí una relació de totes les iniciatives i entitats amb les que s'ha compromès, presidit o col·laborat activament: des del Sindicat Democràtic d'Estudiants, passant per l'Assemblea de Catalunya, Pax Christi, Cristians pel Socialisme, Justícia i Pau (-on deia que havia tocat el cel-), el Centre JM Delàs d'Estudis per la Pau, la Universitat de la Pau de Sant Cugat, la Fundació per la Pau, l'Associació Catalana d'Ajuda al Refugiat, ATAC, l'Institut Victor Seix, les federacions catalanes d'ONG, els fòrums socials mundials i catalans, el Consell de Foment de la Pau, la FOCIR, FETS, FIARE, Procés Constituent..., i moltes altres que em perdonareu que no citi.

Innombrables són les causes solidàries que han comptat amb la seva implicació: la democràcia i les llibertats, contra la pena de mort, el 0,7 i la cooperació al desenvolupament, el NO a l'OTAN, la condonació del deute extern, la lluita contra les desigualtats, el desarmament, el control del comerç d'armes i la no-violència, l'objecció

de consciència i fiscal, l'economia social i solidària, la fiscalitat justa, el cooperativisme, la banca ètica, el 15-M, la els drets de les persones migrants, la renda garantida, en definitiva, els drets humans...

Sempre amunt i avall incansable, fent horaris i recorreguts que semblaven impossibles, sense tenir mai un no per ningú mentre hi hagués espai en la seva agenda (aquella agenda de butxaca més plena que molts dels nostres ordinadors). El seu telèfon mòbil i el seu mail eren de domini públic... Disponible ja fos una lliçó inaugural d'una gran universitat, una radio local o un grup de jovenets de qualsevol acampada solidària en l'últim racó del país. Una tasca enorme que va rebre gairebé de reconeixements institucionals i premis, públics i privats, més que merescuts.

Un home bo que, tot i la seva increïble militància, ha estimat sempre amb passió a la seva esposa, Janine, al seus fills i néts, encara que sempre -com deia-, sentint que no els dedicava el temps que ell creia necessari. Per cert, com bé ens recorda la nostra companya Tica Font, sense la seva esposa Janine, puntal de la família, el lliurament de l'Arcadi difícilment hagués estat possible. Gràcies Janine!

Encantador, detallista, amb una amabilitat, una delicadesa i un respecte sempre sorprenents. ¿Com podia tenir temps per recordar i felicitar tants sants i aniversaris, tenir memòria de tantes circumstàncies personals, temps d'acompanyar fins a casa en cotxe tants amics, visitar nounats, amics malalts o accidentats i tanatoris...? Encara aquests dies se sentia incòmode per no haver respost tots els milers de missatges d'afecte rebuts...

Finalment, home de fe i d'esperança, motors claus de la seva vida. Animat interiorment per l'evangeli de l'amor, inspirat per les benaurances de Jesús, apassionat defensor de la dignitat transcendent i inviolable de cada ésser humà. Home d'església, però a la seva manera, molt crítica i independent. Convençut que l'esperança és l'horitzó vital decisiu, que la justícia i la pau acabaran regnant. Que tots els nostres esforços en aquesta direcció donen el seu fruit, encara que no sapiguem veure-ho, encara que no puguem dir ni quan ni com.

Arcadi, sabem que la teva persona i el teu llegat perduren. Que Déu t'acull com a fill amb una immensa abraçada. Adeu, amic, company i mestre, gràcies pel teu immens testimoni, fins aviat!